

Un lucru nou pe pământ

Sâmbătă, 13 iunie 2009 – Gili Cârstea

Page | 1

Ieremia 31 este o sursă bogată de inspirație, pentru cei care vor să înțeleagă evenimentul major de pe agenda guvernării divine: Legământul cel veșnic. Găsim în acest capitol tot repertoriul soliei neprihănirii lui Hristos, de la rebeliunea față de Domnul până la cele mai explicite și profunde mecanisme ale nunții.

Profetul vorbește aici despre o vreme viitoare, și despre acțiuni care nu s-au desfășurat încă, dar a căror împlinire este la fel de certă ca și autoritatea și cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă ele nu au avut loc până acum, înseamnă că ceva destul de serios a produs amânarea, și este timpul să înțelegem că acest „ceva” nu se va rezolva de la sine.

Rămășița, spune Domnul prin Ieremia, se va întoarce la cetățile neprihănirii, își va da seama că a mers pe un drum greșit, în opoziție față de planurile clar descoperite ale guvernării divine, și va fi vindecată.

Limbajul este triumfător; da, chiar triumfalist, uneori:

„În vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor semințiilor lui Israel, și ei vor fi poporul meu.

Așa vorbește Domnul: „Poporul celor ce-au scăpat de sabie, a căpătat trecere în pustie: Israel merge spre locul lui de odihnă.”

„Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!

„Te voi așeza din nou, și vei fi așezată din nou, fecioara lui Israel! Te vei împodobi iarăși cu timpanele tale, și vei ieși în mijlocul jocurilor voioase.

„Vei sădi iarăși vii pe înălțimile Samariei; cei ce le vor sădi, le vor culege și roadele” (Ier 31:1-5).

Da, chiar străjerii noștri, care acum nu prea știu dacă vine dimineața sau este tot noapte, care bat pe sunamita Domnului peste tot pe unde o prind, își vor onora înalta chemare:

„Căci vine ziua când străjerii vor striga pe muntele lui Efraim: Sculați-vă, să ne suim în Sion, la Domnul, Dumnezeul nostru!

Căci așa vorbește Domnul: Strigați de bucurie asupra lui Iacov, chiuți de veselie în fruntea neamurilor! Înălțați-vă glasurile, cântați laude, și ziceți: „Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămășița lui Israel!” (31:6-7).

Așteptăm ziua aceea.

Între timp, Domnul ne spune în ce fel va izbăvi El pe poporul Său:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi însămânța casa lui Israel și casa lui Iuda cu o sămânță de oameni” (31:27).

Sămânța dumnezeiască, despre care vorbește și Maleahi, nu este altceva decât părtășia cu natura divină, unirea dintre divin și uman, exprimată în limbajul familiar acelei vremi. Dumnezeu nu putea spune acelor oameni că au nevoie de un alt sistem de operare; acest limbaj sună deplasat chiar și în această civilizație a informaticii, când un potop de lumină s-a revărsat peste biserică la acest subiect. A spus-o simplu, pe înțelesul lor: Voi scrie legea Mea în mintea și inima voastră; voi sădi o sămânță nouă în poporul Meu.

Acest lucru nu este posibil decât cu anumite condiții, care până acum nu au fost îndeplinite. Fecioara lui Israel, ni se spune, a cam luat-o pe arătură, și este vremea să priceapă acest lucru:

„Ridică semne pe drum, pune stâlpi, ia seama la calea, la drumul pe care l-ai urmat... Întoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea care sunt ale tale!” (31:21).

Cetățile neprihănirii sunt ale noastre, iar calea consacrată spre acolo a fost bătută de Fratele nostru mai mare, pe care L-am străpuns ca să putem rătăci pe căile inimii noastre stricate.

Apelurile lui Dumnezeu la conștiința fecioarei poporului Său sunt aproapeperate, iar mulți se întreabă de ce. Dacă El are toată puterea și autoritatea de a mântui, de ce este așa de important ca fecioara să facă un gest de pocăință obștească, înainte ca logodna să se transforme în căsătorie?

Aici din nou Dumnezeu ne spune că va lucra „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor.” Adică, până acum Mirele a tot insistat pe lângă aleasa Lui să cedeze, să vină la altar. El a trimis pețitori în fiecare generație de după 1888, dar Fecioara, fiica poporului Său, s-a tot codit, inventând tot felul de motive spre a prelungi logodna.

În această ultimă lucrare, se pare, Mirele va renunța să mai pețască Fecioara, și ni se spune că acesta este „un lucru nou pe pământ.” Ascultați:

„Până când vei fi pribeagă, fiică rătăcită? Căci Domnul face un lucru nou pe pământ: femeia va peți pe bărbat” (31:22).

Această decizie este foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor. Dacă până acum Mirele a tot insistat de logodnica Lui, în această ultimă lucrare rolurile se inversează dramatic. Mirele încetează să mai bată la ușa care i-a fost trântită în nas acum 120 de ani. Oricum fecioarele dorm în bloc, atât cele înțelepte cât și cele neînțelepte.

Care este motivul acestei schimbări în strategia neschimbătoare a dragostei lui Dumnezeu pentru poporul Său? De ce își asumă cerul riscul de a înceta să mai deranjeze pe iubita inimii Lui? De ce oare au luat sfârșit insistențele Lui? De ce face „un lucru nou pe pământ”?

Singura explicație plauzibilă este aceea că El vede că a început să se formeze, în mijlocul poporului Său, vocea care va da „strigarea” de la miezul nopții, și că vocea aceea nu va putea fi oprită, estompată sau adusă complet la tăcere, până când Fecioara, fiica poporului Său, nu va fi adusă la altar. La altarul din Sfânta Sfintelor, acolo unde Hristos, și nu Baal, este Cel ce oficiază ispășirea finală pentru generația în viață a poporului lui Dumnezeu.

Vocea care dă strigarea că Mirele vine va trebui să fie cât se poate de serioasă, persistentă și hotărâtă, să „nu dea pace” Mirelui, punându-L în situația de a nu mai avea niciun motiv pentru întârziere. Fecioarele se vor trezi, indiferent câte dopuri teologice le vor pune în urechi profeții lui Baal travestiți în slujitori ai neprihănirii.

Acest „lucru nou” este gata să se întâmple. Calea consacrată s-a deschis, și este imposibil să mai fie închisă vreodată. Poporul lui Dumnezeu află vestea bună despre destinul înalt la care este chemat. La impactul cu inimile cinstite, adevărul că scopul lui Dumnezeu este să Se întoarcă în templul Său se va dovedi imbatabil.

De aceea, prieteni, cântecul nostru nou, pentru lucrul nou pe care îl face Domnul pentru noi chiar în aceste zile, este acesta:

„De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care s-aprinde.

„Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații slava ta; și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului.

„Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău.

„Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea” și țara ta o vor numi Beula: „Măritată”; căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși.

„Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine” (Isa 62:1-5).

Iată și însărcinarea noastră:

„Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi, care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-I dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ” (Isa 62:6-7).

Este timpul ca Mireasa să-L pețască pe Mirele ceresc. Acesta este lucrul nou pe care Dumnezeu îl face pe pământ acum, chiar sub ochii noștri.